



# ŠKOLNÍK



školní rok  
2006-2007

časopis Základní školy v Chrastavě

3

## ŠANCE PRO JILMY

Již několik let se žáci škol v Libereckém kraji zapojují do projektu zaměřeného na záchranu těchto dnes již vzácných stromů. Projekt připravila Společnost přátel přírody v Liberci. Obsahem projektu je výsadba jilmových sazenic do krajiny. Jilmy jsou statné, až 35 metrů vysoké stromy s tvrdým, pružným a pevným dřevem. Dříve byly jilmy běžnou součástí krajiny. Rostly v lesích, na březích řek, byly vysazovány do alejí a parků. Vinou houbovitého onemocnění během posledních desetiletí z naší krajiny téměř vymizely. Také naše škola se v letošním roce do projektu zapojila. Žáci vysadili pod Ovčí horou 20 sazenic jilmů a v blízkosti podchodu u Střeleckého vrchu další sazenice javorů a buků. Některé stromky vinou suchého počasí během července uhynuly, vzácné jilmy našťastí sucho vydržely. Naši žáci budou o stromky dál pečovat a podle možností v dalších letech pokračovat ve výsadbě na dalších místech v našem městě. Přáli bychom si, aby z námi vysazených sazenic vyrostly krásné stromy a zkrášlily prostředí, ve kterém žijeme.

Irena Lejsková

## Exkurze do Teplic

Víte, kde leží Hadonoš, Pegas a Andromeda? Děti z 5. tříd už to vědí. Byly totiž 16. listopadu na exkurzi v planetáriu a na hvězdárně v Teplicích. V poutavém hodinovém pořadu si prohloubily svoje znalosti ze školních lavic. Virtuálně prolétly celým vesmírem, viděly všechny planety sluneční soustavy, západ a východ Slunce a zajímavá souhvězdí ve vesmíru. Na hvězdárně si prohlédly dalekohledy, ale bohužel kvůli teplické mlze se nemohly podívat na naši nejbližší hvězdu. Cestou zpátky ještě navštívily známou čedičovou skálu zvanou „Varhany“. Panskou skálu zdolaly tak rychle, že se paní učitelky nestačily divit. A tak snad, až se podívají oknem na rozzářenou hvězdnou oblohu, bude pro ně tento pohled přitažlivější než pohled na rozsvícený monitor domácího PC. A budou hledat, kde se nachází Polárka či Kassiopea a budou přemýšlet, zda ještě někde ve vesmíru neexistuje život.

Hana Půlpánová

## Halloween

Ve čtvrtek 2. 11. 2006 se na ZŠ Chrastava konal 2. ročník odpoledního vyučování na téma Halloween v rámci předmětu anglický jazyk. Zváni byli pouze žáci 8. a 9. ročníků. Vzdělat a pobavit se přišlo 17 žáků a žákyň ve strašidelných kostýmech. Účastníci spolu pod dozorem 2 vyučujících ZŠ Chrastava zápolili v několika pro Halloween tradičních soutěžích: dlabání nejkrásnější dýně, lovení jablek z mísy plné vody bez pomoci končetin, nejkrásnější maska, nejlepší tanečník, nejlepší tanečnice a nejlepší taneční pár. Vítězové i účastníci soutěží byli odměněni nejenom sladkostmi, diplomy a jinými naučně-vzdělávacími cenami, ale také získáním mnoha cenných kulturních poznatků a dovedností. Jsme si jisti, že každý účastník našeho vyučování by byl ozdobou jakékoli jiné Halloweenské oslavy.

Dana Pomališová





## Třetí dopis 8. C Praze

Milá Praho!

Píšeme Ti už potřetí, vždyť jsme Ti to slíbili. V sobotu 18. 11. jsme se na Tebe zase podívali a nelitujeme. Mamuti a Věstonická venuše v Národním muzeu se nám líbili, ale co nás přímo nadchlo, byl Vyšehrad, ten zlatý klenot v srdci Prahy. Národní hřbitov slavných českých osobností navštívit je opravdu zážitek!

Zapálili jsme svíčky u hrobů Karla i Josefa Čapka, ne zapomněli jsme ani na Karla Hynka Máchu. Vždyť právě u Máchova hrobu za čal 17. listopad 1989, právě tady započala svoboda a demokracie! Pohled z Vyšehradu na město, jehož sláva se dotýká hvězd, nám byl poděkováním za trochu té námahy a únavy. Děkujeme, naše Praho, za moc hezky prožitou sobotu. Uvidíme se zase, až vysvitne jarní sluníčko a Ty se oblékneš do rozkvetlých šeříků!

Tví přátelé, žáci 8. C, M. Zimmermannová a H. Šnýdlová



## Florbalisté nezklamali

Mladí florbalisté ze ZŠ Chrastava se 16. listopadu zúčastnili turnaje v Liberci. Po bojovném a obětavém výkonu obsadili 2. místo.

V úvodním utkání remizovali se ZŠ Lidická z Hrádku n. Nisou 1:1, pak prohráli s pozdějším vítězem ZŠ U Školy 1:6 a v závěrečném utkání zvítězili nad ZŠ T.G.Masaryka z Hrádku n. Nisou 3:0.

Všichni chrastavští hráči hráli s velkým nasazením. Žádný míček pro ně nebyl předem ztracený. Tyto volní vlastnosti uplatnili zejména v posledním utkání, kdy se rozhodovalo o dalším pořadí za vítězem turnaje.

Poděkování patří těmto hráčům: J. Brulíkovi, B. Letovskému, O. Pejznochovi, A. Kušnirovi, J. Kolouchovi z IX.B, J. Bartáčkovi, T. Janáčkovi, J. Slabihoudkovi, M. Slabihoudkovi z IX.A a P. Kynclovi z VIII.C.

V. Řehořek, vedoucí kroužku

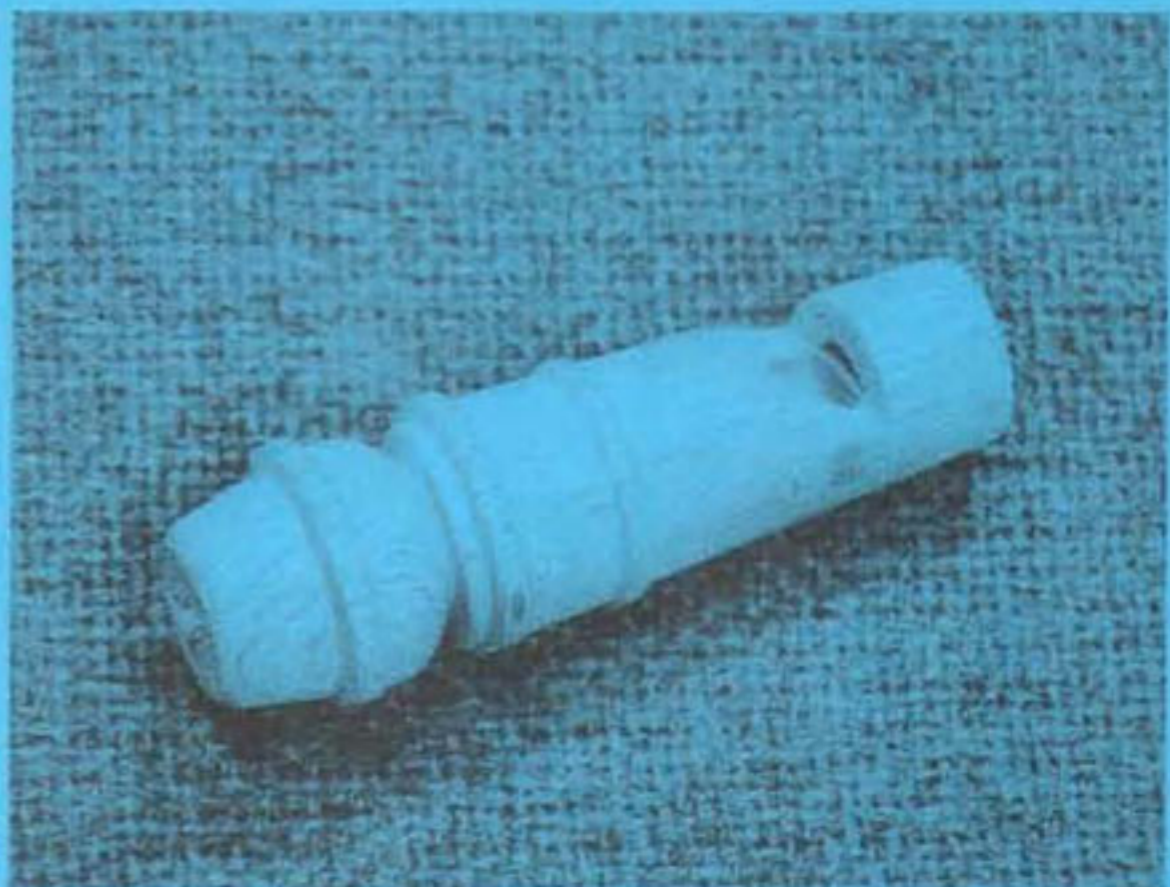
Neuplyne pomalu ani jeden den, abychom neslyšeli nějakou stížnost na mládež: "Ti jsou ale hrozni, ničeho si neváží! Co je to za sebranku, vždyť nemají k ničemu a k nikomu úctu! Takto bychom mohli pokračovat další hodiny. Možná na tom trochu pravdy je, ale ne všichni jsou stejní.

Žáci zdejší 8.A totiž dokázali, že se umí zachovat lépe než jakýkoliv jiný dospělý člověk. Stačilo jen vysvětlit situaci a rčení "Kdo rychle dává, dvakrát dává" bylo naplněno. A cože se vlastně stalo? Třídě se během pár dní podařilo vybrat neuvěřitelných 660,-Kč, které byly zaslány hnutí Píšťalka, jež jimi přispělo jedné postižené dívce na nový vozík. Odměnou za odevzdané peníze byla dětem malá dřevěná píšťalka a hlavně dobrý pocit, že někomu pomohly.

Děkuji moc všem, kdo jste přispěli, a doufám, že do budoucna zůstanete stejní!

Třídní učitelka K. Kašková

## Poděkování 8.A





## Exkurze do školní jídelny v Chrastavě

Jsme rádi, že jsme mohli zhlédnout toto pracoviště. Děkujeme ještě jednou paní M. Šírové, vedoucí ŠJ, nejen za tuto exkurzi, ale i fundovaný výklad a celému osazenstvu ŠJ za to, že se tak dobře stará o naše žaludky. Většina z nás, žáků a učitelů, se stravuje ve školní jídelně. Přejdeme do moderní budovy, čipem nebo kartou si označíme výběr jídla a najíme se. Chutná, či ne. Tak se to opakuje každý den. Ani si neuvědomujeme, co práce dá příprava obědů našim kuchařkám. Bereme vše jako samozřejmost. A jejich pracovní prostředí a pomocníci? Dvěma skupinám dětí ze 7.-9. tříd se díky paní vedoucí M. Šírové podařilo navštívit zákulisí objektu, kde se vaří asi 600 obědů denně. Zaujalo nás ekologické zpracování odpadních látek, prohlédli jsme si přípravny jídel pro studenou kuchyni, roztloukárnou vajec, knedlíkárnou, velké 300litrové nádoby na vaření polévky, obří smažicí pánve, myčky nádobí, boxy na vaření, smažení, ohřívání v páře, obrovské chladničky..., mohli bychom pokračovat dále. Jenom nás napadlo, že kuchařina v naší školní jídelně není jen práce, kterou známe sice v daleko menším rozsahu z našich kuchyní doma, ale mnoho činností je řízeno a kontrolováno počítačem. Bylo nám umožněno podívat se i na střechu ŠJ, kde je u místěna strojovna. Nevyjmenovali jsme všechno, co jsme si prohlédli. Mnozí z nás si uvědomili, že i přes všechno moderní vybavení kuchyně zůstává hlavní díl práce na samotných kuchařkách, pardon, i panu kuchaři

Eva Kašková, učitelka

## Setkání s mimozemšťanem

Pátek třináctého. Byla jsem sama doma. Ten den si pamatuji dodneška a úplně do detailů i přesto, že je to už více jak pět let. Tehdy mi bylo sedm. Jako každý jiný večer jsem se šla dívat na televizi, ale celkem nic tam nevysílali. Pustila jsem si tedy náhodně nějakou videokazetu a promítání začalo. Z názvu filmu jsem usoudila, že se nejspíše jedná o nějaký horor. Když začaly „strašidelné momenty“, okamžitě jsem televizi vypínala! Jdu se tedy sprchovat. Vidím..., vidím..., vidím jakousi neznámou tvář v zrcadle. Uskočím. Jen co zbystřila a uviděla, že se dávám na úprk, záhy zmizela. Vtom okamžiku jsem začala křičet doslova jako tur, vyběhla z koupelny a okamžitě zavřela dveře. Chvilí je držím. Slyším rachot. V koupelně nejspíše něco padá. Myslím, že je to kelímek. Neodvážím se otevřít dveře. Usoudím tedy, že nejlepší bude zavolat mému otci. Z telefonu mi oznamuje jakýsi známý hlas, že volaný účastník je dočasně nedostupný. Párkrát to ještě zkouším. Pořád to samé! „Co to je?“ prolitlo mi hlavou. Po chvíli mamého přemýšlení uvolním dveře. Strach mě velmi zmáhá. Najednou cítím..., cítím..., cítím, jak se dveře samy od sebe pohybují. Rychle odstupuji. Trnu strachem. Nemohu se pohnout. Dveře se stále pomalu, ale podivně otevírají a já nehnutě stojím a se strachem pozoruji, jak se celá tato situace bude dál vyvíjet. Už... už... už... dveře jsou dokořán. Najednou se mé tělo jako by uvolní a mozek mi radí, abych neotálela a zavřela zdivočelé dveře. Udělám to. Zavírám dveře. Už ně tak pomalu, jak se otevřely, naopak. Co nejsvižněji jsem se natáhla po klíče a zavřela. Teď mě napadlo, že jsem se ani nepodívala, jestli tam někdo byl a popřípadě kdo. Néééé, zase se projevuje má abnormální panika. Slyším rachot. Jsou to zase dveře, tentokrát ale venkovní. Strach se mi dnes už podruhé vyilil do mozku, avšak hýbat se mohu. S trochou námahy se jdu přesvědčit, co je to zelené, co jsem viděla v zrcadle. Dorazím ke vchodu, kde stojí ve dveřích má neodpočatá matka a se smíchem si mě prohlíží. „Co to tu, prosím tě, vyvádíš? Hraješ si na návštěvníky z Marsu nebo co?“ Nepochopila jsem její připomínky, ale hned jsem zaskvětila své virtuální strašidlo do tajemného příběhu, který jsem si prožila. Když jsem odvyprávěla celou tu hrůzu mamce, začala se smát. Co je tu k smíchu? Nerozumím ničemu, ale nedá mi to a já se začnu smát také. Máma mě pohladí prstem po tváři a setře mi z ní cosi zeleného. Teprve po chvíli mi vše došlo. To strašidlo v zrcadle jsem byla já, protože jsem se předtím namazala jakýmsi zeleným krémem. No a ty venkovní dveře otevřela má „zlatá“ maminka. A ty v koupelně přeci..., a ty v koupelně přeci... Kdo nebo co otevřelo ty dveře v koupelně? To je mi dodnes otázkou.

Rebecca Šipulová, 7.A

## Setkání s mimozemšťanem 2.

Jako každý rok jsme s rodinou odjeli do Krkonoš na dovolenou. Po rušném dni plném vítání jsme se konečně uložili ke spánku. Byla to bezesná klidná noc, když mě něco donutilo se probudit. Rozsvítím a ze zvyku se podívám na nástěnné hodiny... Půlnoc! Najednou všechna světla zhasnou... Asi nejde proud! Otočím se na postele rodičů: nejsou tam! S hlavou plnou obav sleduji postel svojí sestry, ale ani ona tam není! „Kde jsou všichni?“ ptám se sama sebe. Náhle se otevře okno a já vidím jen světlounce modrou zář. Chci křičet, ale srdce mi bije jako zvon, nejde to! Jako bych oněměla! Vtom se začínám probírat z prvního šoku a hned přijde další, začínám rozpoznávat obrysy...! Člověk! Ten dotyčný, co vystupoval z té oslnivé záře, vypadá jako člověk! Ale člověk to být nemůže, soudím z jeho vzhledu. I když je dnešní svět plný vymožeností, takto by nemohl vypadat ani sebebláznivější vědec ze záře vystupovala tmavě modrá postava, sice se dvěma rukama, ale se třemi prsty, z hlavy mu vyrůstala dvě jakási tykadla, dokonce i na dálku bylo vidět, jak má šupinatou kůži. A jeho nohy byly hodně, hodně křivé. Avšak nejzvláštnější na něm byl jeho hrudník, prosvítalo mu srdce! Natahuje ke mně svou modrou ruku, ucuknu, natáhne se ještě víc, znovu ucuknu. Vykročí ke mně, vyskočím z postele a utíkám ke dveřím, snažím se otevřít dveře... Jsou zamčené! Klíč visí na háčku na druhé straně pokoje. Horečně přemýšlím co dělat, že si ani nevšímnu, jak se ke mně dotyčný přibližuje. Cítím, jak mi mráz přeběhl po zádech. Vytrhnu se ze svého přemýšlení a otáčím se. Přízrak byl přímo za mnou! Leknu se tak strašně, že se mi konečně podaří vykřiknout: „Co chcete? Co ode mě chcete?“. Cítila jsem jeho ledový dech na zádech. Váhá. Čekám, co se stane. V duchu se loučím se svými nejbližšími. Najednou sebou postava trhne. Co se stane? Odtahuje svou odpornou ruku, vrací se zpět, mizí v dálí. Záře ubývá, ale poslední zbytky mě popadnou za ruce a nohy a odnáší do postele. Neodvážuji se odporovat. Jen nehnutě ležím, záře vystupuje z okna a zavírá za sebou okenice. Čekám. Pohnu se. Nic se neděje, jenom hodiny tikají. Rozsvítím, podívám se na hodiny. Jsou dvě minuty po půlnoci! Ta doba mi připadala jako celá věčnost. A ony to byly jen dvě minuty. Podívám se na postel rodičů. Jsou tam a sestra taky. Byl to jen sen?

Daniela Reslová, 7.A

## Setkání s mimozemšťanem 3.

Jsem jedináček. Mí rodiče se chystají do kina a pro mě to znamená, že budu sama doma. „Ahoj, mami, ahoj, tati, hezky se bavte!“ Zamykám dveře a přemýšlím, co budu dělat. Chvilí koukám na televizi, přečtu si pár řádků v knížce, hraju na počítači, ale ani to mě nebaví. Asi půjdu spát. Otvírám okno a něco zahlédnu. Koukám a vidím růžové světlo. Bliká, svítí, zhasíná. Co to je? Co se to děje? Jsem zvědavý, a tak jdu na balkon. Páni! Opravdová kosmická loď, ale néé, ona přistává na naší zahradě! Loď se otevírá. Vystupuje z ní malý tvoreček. Strachy mi srdce buší jako zvon a nohy mám jako ze dřeva. Rozhlíží se. Zahlídne mě, roztáhne křídla a letí ke mně na balkon. Couvám, couvám a báb, jsem na zemi. Velké hubené růžové tělo se ke mně pomalu blíží, vykřiknu: „Stůj!“ Zastaví se a kouká velkýma zelenýma očima. Říká mi: „Mě se nemusíš bát, já jsem tvůj přítel.“ „Co tu děláš?“ Celý večer si spolu povídáme o jeho i o mojí zemi.

Ráno se probudím a přemýšlím. Byl to sen, nebo skutečnost? Rodičům vyprávím, co se mi stalo. Ale oni se jen usmívají. Večer stojím na balkoně a pozoruji oblohu. Nic zvláštního se neděje, jen lampa občas zabliká...

Štěpánka Zahradníková, 7.A



# Perličky z naší školčky

**Nikola Martenková 8.A : Člověk, který řídí nemocnici, je primátor.**

Redakce : Kdyby naše města řídili páni primáři, byla by města možná zdravější.

**Víťa Mařan 8.A : Člověk, který navrhuje budovy, se jmenuje archeolog.**

Redakce : Ovšem pouze ty budovy, které jsou zkamenělé.

**Patrik Novák 7.C : Na otázku, jak se rozmnožují mechy, odpověděl : v lese.**

Redakce : Mechy jsou zkrátka šibalové a šikulkové, jdou do lesa a tam se hned rozmnoží.

Uč. : Co je to národní obrození?

**Eliška Holinská 8.C : Sametová revoluce v českém jazyce.**

Redakce : to by Josef Jungman koukal na vývoj slovní zásoby!

Uč. : Jak vzniklo slovo krasojedkyně?

**Slávek Somsí 8.C : Žena, která jezdila v jeskyni.**

Redakce : Jezděte v Moravském krasu v jeskyních a je z vás krasojedkyně natošup!

Uč. : Co je to atom?

**Růža Janáčková 8.B : Atom je zeměkoule a já jsem atomové jádro.**

Redakce : Růža je pěkně sebestředná!

Uč. : Jaký proud nazýváme stejnosměrný?

**Pepa Pelikán 9.B : Běhá v obvodu pořád stejným směrem.**

Redakce : A když se naštvě, vyběhne ze zásuvky.

Uč. : Co je to valenční vrstva?

**Petra Lamatová 8.C : To je vrstva na naší planetě a je plná vzduchu.**

Redakce : A Petra je naše zákyně a je plná vědomostí.

**Ivana Havlová 7.C : Ráda bych poznala pra pra bičku.**

Redakce : Iva zapomněla na pra pra dečka.

Uč. : Co je to různorodá směs?

**Petra Lamatová 8.C : Různě se rodí!**

Redakce : Směsí se rodí dobře, horší je to s dětmi.

**Růža Janáčková 8.B : Smog je směs výfukových plynů, mlhy a parfémů.**

Redakce : Proč by se chudák smog nemohl trochu navonět.

Uč. : Co víte o zdravotním stavu Karla Čapka?

**Nikola Troglerová 9.A : Měl bílou nemoc.**

Redakce : Když roboti překmili Dášeňku krakatitem, který Čapek neustále nosil v jedné i druhé kapse, nepomohl ani loupežník ani nový lék makropulos, ba ani mloči.

Uč. : Co se stalo 17.listopadu 1939?

**Žaneta Pilnáčková 8.C : Bylo popraveno 27 českých studentů na Staroměstském náměstí.**

Redakce : Pro Žanetu 318 let není žádný problém.

**Přejeme čtenářům Školníka krásné Vánoce  
a úspěšný nový rok 2007**